

Vtorek, štirtek in sobota
izhaja in velja v Mari-
boru brez pošiljanja na
dom za vse leto 8 gl. — k.
za pol leta . . . 4 . . . — k.
za četrt leta . . . 2 . . . 20 . . .

Po pošti:
Za vse leto 10 gl. — k.
za pol leta . . . 5 . . . — k.
za četrt leta . . . 2 . . . 60 . . .

Vredništvo in opravništvo
je na stolnem trgu (Dom-
plat) hiš. št. 179.

SLOVENSKI NAROD.

Oznaniła:
Za navadno dvestopno
vrsto se plačuje
6 kr., če se natijne škraf,
5 kr. če se tiska škraf,
4 kr. če se tiska škraf,
veče pisnenke se plaču-
jejo po prostoru.
Za vsak tisek je plačat-
kolek (štampelj) za 30 k.
okopisi se ne vračajo,
opisi naj se blagovoljno
frankujejo.

Št. 125.

V Mariboru 23. oktobra 1869.

Tečaj II.

0 Slovencih

piše slavnoznani nemški liberalce Šuselka v svojem tedniku „Reform“ tako-le:

„Poglaviten razlog nesreče, katero je imela Avstrija s svojo administra- cijo in s svojimi ustavnostnimi poskušnjami, je ta stvar, da se nemški Avstriji za narodne razmere države niso dosta, ali pa celo nič pečali. Štelo se je samo koliko je v Avstriji glav; ni se pa število kako te glave mislijo, in se je popolnoma pozabilo, da k vsaki glavi spada tudi eno srce, in da v tem srcu prebiva mogočno narodno čutenje. Poznalo in pripoznalo se je sicer, da so tudi nemški narodi v Avstriji. Ali menilo se je, da so samo telesno v življenji, da pa nimajo duševne in politične vcljave. Ker je bil tako imeno- vanim boljšim stanovom nemškega prebivalstva nasiljen nek zunanji videz nemške omike, ker so vsaj nemško govorili, izrodila se je napačna misel, da je Avstrija kljub različnih narodnosti vendar le nemška država. Iz te napačne misli se je napačni sklep razvil, da je vse kar nemško ni, neomikano. Zarad tega se je posledovalo, ka ima Avstrija nalogo in dolžnost povsod nemčiti narode in tem pötem širiti izobraženost.

Po teh nazorih se je vladalo in nemški Avstriji so čutili, da se jim s tem dobrika in odškoduje, čeravno so bili sicer nezadovoljni z vladno sistemo. S ponosom so mislili, da so najblaži pokolenje v Avstriji in da so namenjeni vsa druga pokolenja ublažiti.

V fizičnem obziru je bilo pač narobe. Tu se je nemško pokolenje vedno in obilo z družimi rodovi soplemenovalo. Za duševno plodovanje pa so Nemci mislili da s tem skrbé, ako privolijo in podpirajo, da se nemški narodi tujčijo in na zunanji videz Nemci postanejo.

Ko je tlačil še absolutizem, tačas ni bilo mogoče vidno ustavljeni se raznarodovanju in tujčenju. Narodi, ki niso nemške narodnosti, so imeli usta zavezana. Bili so, kakor bi jih ne bilo; da, videti je bilo, kakor da bi jih res ne bilo na svetu, ker se niso mogli prikazati. Moglo se je skoraj reči, da tel narodov na svetu ni, ker niso bili zapisani v vladnih aktih. Tako je bilo mogoče, da se je misel razvila, ka je Avstrija, v kateri je komaj četrti del prebivalstva nemški, nemška država. Ta misel je bila podpirana po zvezi z Nemčijo, po spominih nemškega cesarstva.

Nemški Avstriji so v tem mnenji peli in govorili v enomer o nemški Avstriji. In ko so tirjali svobodo za Avstrijo, tirjali so jo le za-se, ker so bili tako v nemškovanji zamaknjeni, ka so mislili: nemško in svobodno je eno in isto. Nemško pa zopet nemško in nemško za zmerom! je bilo geslo, in san- jarili so, da se bo enkrat vsa Avstrija v Nemčiji vtopila. Niso pomislili, da to geslo 8 milijonov je moralo biti 27 milijonom klic na boj.

To se je izkazalo v djanji l. 1848. Absolutizem je bil vržen; pa ni bila splošna ustavna svoboda po teoriji, temuč narodna, zgodovinsko-državno- pravna svoboda je bila prva tirjatev v Avstriji.

Pokazalo se je naenkrat, da je kljub germanizaciji in absolutističnemu tlačjenju vsem narodom, malim in večim ostala močna narodna zavest, ki se je pojavila takoj, ko so bile verige strte. Nemški liberalizem pa je ostal v

svoji zmoti in je hotel Avstrijo imeti po šabloni ustanovljeno. Zavoljo tega in ker so se naravno upirali narodi, tačas svobode nismo dosegli.

Vendar doktrinarni vodje avstrijske osode in njih nemško-avstrijski privrženci niso se iz one britke izkušnje ničesa učili, ali pa so napačen in pogubonosni uk iz nje posnemali. Poprej so nenemske elemente samo prezi- rali, hoteli jih nekoliko po prijateljskem potu raznaroditi. Zdaj pak so jih sovražili in sklenili potlačiti. To tlačenje se je poskušalo iz Dunaja najprvo po absolutističnem potu, in ko to ni šlo, ponavljalo se je po parlamentarnem. Kimalu se je moralo spoznati, da ne pojde. Spoznalo se je za eno polovico države. V tej polovici se je torej nehalo poskušati s tlačjenjem, zato, da bi se tlačilo in zatiralo tem bolj v drugi polovici.

V tej zdaj cislajtanski imenovani polovici so Nemci mislili, da so edini gospodje, nemški narodi pa njih telesni in duševni slugi. Ta polo- vica je bila po misli nemških Avstrijcev, posebno Dunajčanov nemška Av- strija in nič drugzega kot nemška. Slovanska večina prebivalstva ni bila v številu, ali pa je bila le kedaj imenovana, da se je zmerjalo in zasmehovalo jo s surovimi dovtipi. Samo pred Poljaki so imeli nekaj navideznega respekta, a mislili so od njih, da bodo radi ali neradi vedno z Nemci hodili.

Velika je torej zdaj jezave navidez liberalne, prav za prav despo- tično gospodoželjne frakcije Nemško-Avstrijcev, ko so morali spoznati, da svoje namere, v ponarejenem po tujih izgledih parlamentu črez druge narode gospodovati, tudi v Cislajtaniji izpeljati ne morejo. Najhujše se pa ta jezva obrača nasproti Slovincem.

Slovinci! Kdo in kje so? Od Čehov in Poljakov se je že prej vsaj nekoliko vedelo. Slovinci pa so se zdeli kakor podoba v domišljiji. Da, o Slovencih avstrijski Nemci niso vedeli ničesa, ker so se baš tako malo pe- čali za ljudstvene razmere v Avstriji, ker so ravno Dunajčanje ponosne vere bili, da je Dunaj Avstrija. Misliło se je, da so Štajerska, Koroška, da celo Kranjska, popolnoma nemške dežele, k večemu, da se je pritegnilo, ka utegnó biti tu kaki slovenski kmetje. Gorico, Istro, Dalmacijo pa so hoteli Nemško- Avstriji rajši Italijanom prepustiti, nego da priznajo tu slovansko prebival- stvo.

Zdaj pa se prikazuje na Kranjskem, na Koroškem (žalibog da ne. Vr.), na Štajerskem, Goriškem, v tržaški okolici in Istri močno zavedno ljudstvo in tirja svojo pravico. O slovenskem gibanji se ne more več molčati, kajti Slovinci tako glasno govoré, da jih morajo zamašena usta slišati, da jih bo Evropa slišala. Ta narod zasmehovati ne more nič koristiti, temuč le škodo- vati in je že prav mnogo škodovalo. Če Nemci s silo grozé, bodo našli, da se bodo Slovinci s silo upirali jim. Čeravno so Slovinci razmerno mal narod, štejejo vendar na avstrijskih tleh več nego milijon duš in niso osameli, te- muč so v nepretgnani zvezi z jugoslovanskim svetom sploh, in razen tega čutijo vse, kar se v Slovincem krivice stori, vsi Slovanje Avstrije, Evrope!

Slovinci so se vselej izvrstno pokazali prestolu zveste, njih želje so bile pohlevne, želje po tem, kar se v resnično svobodni, na istino pravo po- loženi državi ne more nobenemu narodu odrekati. Pa pohlevne želje Sloven-

Listek.

Balkanski poluotok.

(Zemljepisne in najnovejše zgodovinske črtice o balkanskem ali grško-turškem poluotoku, spisal M. Mihaeljev.)

Predno se najnovejše zgodovine turško-grškega ali balkanskega poluotoka lotimo, moramo si nekaj ta dandenašnji ves svet zanimajoči polu- otok malo iz zemljepisnega ozira vsaj površno ogledati.

I. G o r e.

Grško-turški poluotok *) sklepa tako rekoč evropsko in azijsko gorsko središče. Azijsko pogorje je v ozki zvezi z evropskim, ker je oboje saksebi le z ozkimi prelivi ločeno; ono se kupoma dviguje, ter jedno drži proti j. v., drugo pa proti s. z.**) — Zahodna stran poluotoka se deli v gorske pokrajine: Dalmacijo, Črnogoro, Albanijo in Epir. Tik gore obstoje iz mnogo paralelnih, od s. z. proti j. v. spuščajočih se gorstev (gebirgsketten), med kterimi se gole, brezvodne planote (hochebenen) položno (terrassen- fömig) vzdigujejo. Razvodno vrhovlje (wasserscheiderücken), katero so na s. dinarske planine, potem (na izviru vardarske reke) Čardag ali Skard, dalje na j. z. Bora-Dag in Pind imenuje, se vspne 5000'—8000' najvišje v Čar- dagu. Nižja so v obče proti morju spuščajoča se podružena skalnata gorstva (felsketten), kojih poslednja naj bolj zahodna se morejo vrste dalmatin- skih otokov imenovati. Med timi sprednjimi položnimi gorami obséga Črna- gora na gornji Morači, ne samo proti z. in v., ampak tudi proti s. in j. od gor za-se okroženo gorato pokrajino, in epirska dežela je znamenita zarad neizrečeno divjih, strašnih poklin ali prepadov, nad kterimi se gramade do

7000' visoko vzdigujejo. Tu so reke, ki pod zemljo zginjajo, kakor se naha- jajo na celi zahodni strani in v julijskih planinah. —

Po severo-zahodni strani poluotoka, po gorskih pokrajinah, Hrvaški, Bosni in Serbii se ravno tako mnogo od s. z. proti j. v. 3000—6000' visoke, večidel košate gozdnate gore vlečejo, ki so večidel le po ozkih dolinah ločene, ki se sploh ob Savi dvigajo, in kteri desni dotoki Save prelomljajo in ki (vzhodne izvzemši) na razvodju (wasserscheide) med krajino črnega in egejskega morja končajo. Najskrajni jugo-vzhodni erti se tukaj s širokim pa ne visokim mezijskem pogorjem skleneni, katero se na Čardagu začinja, in se ob razvodju tje proti z. pod mnogimi imeni vleče, in v Orbelu (4000') največo visočino doseže.

Severo-vzhodna stran poluotoka. — Nastavek mezijskega razvodnega gorstva (wasserscheidekette) se imenuje od Maričke reke proti v. do morja Balkan, ali po starem Hemus, ki je le 2000—3500' visok. Gozdnati bal- kanovi razrastki, ki so po globokih dolih ločeni, se vlečejo proti s. do Do- nave, ter obsegajo bolgarsko gorato krajino.

Jugo-vzhodna stran poluotoka. — Od strme južne balkanske stene do bregov marmarskega morja *) (po starem Propontis imenovanega), se raztegne kotlinska pokrajina (beckenland) maričke reke, Tracija — od zno- traj je večidel ravna, na v. in j. je pa obdana od nizkih gor, od znotraj se pa višavje polagoma znižuje, in na z. pa je od Despotodaga obdana. Ta po- slednji, ki je nastavek vzhodnega srbskega gorstva, križa mezijsko gorje med izvrom Strimona in Marice, se vspne 6000—7000', se potem znižuje in je prelomljen na jugo-vzhodnih razrastkih spodnje Marice. Na z. stoji pred Despotodagom med Nestom in Strimonom zdijajoči se Pangej. Od tega po- gorja proti v., od Boradaga od zahodne strani in od mezijskega gorstva proti s. obdana se širi makedonska gorata pokrajina proti j. do primorskih

*) Marmara ali marmora, to morje nima prav za prav nobenega imena, kajti izhaja iz mare (latinsko), more (slovansko) in Nemeč je še pridjal meer, tedaj pomeni Marmora-Meer = morje-morje-morje, t. j. 3krat morje. Tako nam je razlagal slavni naš zgodovinar in pravi rodoljub g. učitelj Jan. Trdina. Pis.

*) Naj se ima pri čitanji kak dober zemljevid pred očmi.

**) J. pomeni jug, v. = vzhod, s. = sever, z. = zahod.

cev se ne izpolnijo. S tem vrlim, zvestim narodom ravna vlada po mačesko. Na Štajerskem in Koroskem ga terorizira nemška večina, v Gorici, Istri in Trstu pa celo italijanska manjšina; in celo na Kranjskem, ktero je izvemšil 25.000 Hočevarjev in 580 Vajsenfelscev in nekterih posamezno raztresenih trgovcev in uradnikov po mestih, čisto slovenska dežela, dovoljuje si majhna, zaresle nemškutaréca koterija, narodno in deželno pravo Slovencev žaliti in v nevarnost devati.

Zarad tacega ravnjanja, rarad neizmernege zasramovanjanja, zarad strašnega zasmeha, zarad surovega žuganja so zdaj Slovencei iz svoje pohlevne nature izsiljeni. (Da bi le povsod res bilo. Vredn.) Oni obupujejo v v svojem zdanjem položji, ko so v sedem zborov razdrobljeni, svojo pravico doseči. Oni spoznavajo, da hočejo Nemci in Italijani to razdrobljenje slovenskega ljudstva za to porabiti, da Slovence popolnoma uničijo in zateró. Zato so se Slovenci v eni misli zedinili, k eni tirjativi vzdignili, ktera Nemce in vlado s srditostjo in jezo napolnuje. Slovenci hočejo namreč svoje po sednih deželah raztreseno ljudstvo zediniti, tirjajo zedinjenje vseh oblastnij, kjer Slovenci prebivajo, v eno samostalno kronovino. Naturna lega tej tirjativi ni nasprotna, ker slovenska oblastja se skupaj držé in se lahko ena celota iz njih naredi.*

Omenjaje interpelacijo štajersko-slovenskih poslancev pravi Š. „Branje (te interpelacije) je vladi, nemškim Avstrijem, Dunajčanom jako priporočiti. Pri mnogih stvkih se bodo jako jezili, pa še ta jeza jim ne bo škodovala, in resnično pravični in svobodomiselní bodo to narodno tirjatev znali ceniti, vsaj spoznali bodo, v kako mišljenje so naši slovenski državljani prisiljeni. —

Vlada je že v graškem zboru izrekla, da noče nič storiti za vresničenje te slovenske tirjativne, da jej celo hoče z vsemi pomočki, ki jih ima, protiviti se. . . Pa kolikokrat so že tačasne vlade ljudskim tirjativam enako zanikavanje nasproti stavile, nazadnje so se reči pa tako stekle, da se je moralo dovoliti! Ko bi tudi do silnega soudara prišlo, zabranila bi vlada le vresničenje te misel, a misel bi se ne zadušila. Misel (zedinjenja slovenskega naroda) bode, ako se s zilo zatira, samo tem mogočnejša, kakor nas je že večkrat skušnja učila.“

Iz deželnih zborov:

Deželni zbor kranjski.

(Petnajsta seja 19. okt.) Prebere in potrđi se slovenski in nemški zapisnik posledne seje. Dež. predsednik Conrad ni nazoč. Prvosednik naznani, da je vstopil v zbornico iz velicega posestva novovoljeni član grof Auersperg. Razne peticije se izroče dotičnim odsekom. Vladni zastopnik svetovalec g. Roth odgovarja na interpelacijo dr. Razlaga v 12. seji. Vlada hoče skrbeti, da se obrestí od obligacij, ki se ne potegnejo, se bodo zastarale. Občine mogo svoje obligacije vsak hip vzeti iz založne kase, ako jim je drago. Peticija občine Vrhnika, da nehajo vodne mitnice v Ljubljani in na Vrhniki, se predloži in priporoča vladi. O postavi za varstvo zemljiščnih pridelkov zoper gosenice in hrošče se vname daljša debata. Dr. Razlag: Stvar je važna, posebno važna pa je, da se ljudstvo podučí, vendar pa je treba postave, ker poduk tam dostikrat nič ne pomaga. Kazni naj bi se še poostriale. Prvosednik Wurzbach odda prvosedništvo g. namestniku Kozlerju in govori zopor to postavo, ki se mu ne zdi potrebna, ker v našej deželi se še ni godila taka škoda, da bi se nakladalo še to breme našim kmetovalcem. Dober poduk bi tudi zadostoval.

Dr. Bleiweis: da bi ne bile gosenice in hrošči že napravili silne škode v našej deželi, tofni res. Veliko tožb se je že čulo o tem in hranilnica naša je blagodušno odločila 300 glđ. za pokoučavanje teh mrčesov.

ravnin pri Seresu in Peli; ónkraj pa le posamezne v nijedni zvezi ne stoji ječe gore (na kalkidiškem poluotoku, sv. Gora — Monte santo, ali Athos stare dobe, 6300') primorje venčajo. Na južni meji Makedonije se vspne pogorje „Valuzza“ imenovano in Olimp (znan iz grškega basnoslovja) 6000 nad morjem, — kot mejni nasipi ali zagraje proti Tesaliji, ki je ravna kotlina penejske reke, obkrožena na z. od Pinda, proti morju od Ose in Pelijona, proti j. od ostriskega pogorja, ter je le na benejski poklini (Tempe) odprta. —

Južna stran poluotoka. — Helensko pogorje obstoji iz južnih in vzhodnih, deloma čez 7000' visokih razrastkov Pinda in iz mnogih gorskih kupov, ki niso med seboj v zvezi in so redkokdaj po širjih presedih in ravninah ločeni, med temi se vspne Parnas 7500', Helikon 5300', Eta in Citeron blizo 4000' (kot naš Nanos) nad morjem.

Primorske ravnine so neznatne, ker se gore navadno strmo proti morju spuščajo (kot so Termopile, po slovensko — gorki studenci ali toplice). — Peloponeško višavje stoji samo za se, ker ima korintovska (Istmus) zemeljska ožina (landenge) le 184' absolutne visokosti; ona obsega jedno jedino, v sredi od kakih 2000' visokih, na s. v. in z. od 4000—7000' visokih oklepkih gorstev (randgebirge) obdano gorino, ktera je le na jugu deloma odprta, med tim, ko tukaj najvišji peloponeški vrhunec Tajgetos*) skoraj 7400 abs. visokosti dostigne.

Grški, jonski in dalmatinski otoki so vsi visoki in gorati, najvišji in največji je Kandija ali Kreta, tu se vspne Ida 7200' nad morjem, Eubeja, kkladni in sporadni otoki so večidel ognjevitega značaja. —

*) V neki prepad te gore so stari Spartanci metali od rojstva slabe, (poleg ostre Likurgove postave) in kruljeve otroke: Spartanska država je namreč oskrbovala celo odgojenje mladega možkega spola, in sicer zato, da so postali Spartanci pokorni, trezni državljani, v vojki pa nepremagljivi vojščaki. Novorojene otroke je preiskovala, ter slabe in kruljeve otroke je njih materam odvzela in jih v neko skalnato poklino Tajgeta metala. Le močni in zdravi so ostali do 7. leta pri starših, potem jih je pa država v svoje odgojilnice vzela in na svoje stroške odgojevala. Pis.

Kako silno škodo napravili so lani zelni metulji! Pred več leti storile so posebno veliko škodo na Notranjskem. Jaz nisem za prostost gosenic in kebrov. Postava je koristna in tudi potrebna, poduk sam ne zadostuje.

Pintar tudi podpira razloge ki govore za postavo, ktero priporoča da jo potrdi dež. zbor.

Zagorec je za postavo in jo priporoča v potrditev.

Kaltenegger govori za postavo, ravno tako pl. Langer. Dalje govori še Wurzbach, Pintar in Grabrijan.

Sporočevalec dr. Savinscheg je za to, da odsek razloge dr. Razlaga v pretres vzame, tedaj seja preneha. Kromer, kakor zmeraj skozi in skozi vladen je zoper nektere spremembe in za vladin predlog. Po kratkem razgovoru z dr. Costo se postavo potrdi s premembami od odseka nasvetovanimi. Rešijo se potem razne cestne zadeve in se določi podpora nekterim cestam.

Nov občinski statut za ljubljansko mesto se izroči dež. odboru da v prihodnjej sesiji poroča o njem. Sporočilo dež. odbora o preloženji okrajnega glavarstva iz Planine v Logatec se izroči ustavnemu odseku.

Dr. Savinscheg utemeljuje svoj predlog zarad Žumberske granice. V 16. stoletji so se naselili begunci iz Bosne v teh krajih, katerim je vlada dovolila, da se naselijo, s tem pogojem, da so vedno k boji zoper Turke pripravljani. Zdaj je ta del granice razpuščen, kranjska dežela naj se potegne za stare teritorialne pravice. Govornik razvija dalje statistično, da je v Žumberski granici 71 vasi s čez 10.000 prebivalci, ki imajo 9 šol in veliko živinoreje. Prebivalci sami izrekli so že svojo željo, da se združijo s Kranjsko in položili peticijo pri generalni komandi v Zagrebu. — Daljni govor bil je večkrat sprejet z „dobro-klici“ od cele zbornice in poslušalcev. Prošnja občin Vimarše in Sv. duh da se všolajov Loko namesto v Žabnico se izroči deželni vladi in se priporoča. Potem se seja konča. Ker gre zborovanje že bolj proti koncu bodo seje gotovo bolj pogosto, nego dozdej, ker so tudi odseki večidel izdelali svoje stvari, da je gradiva za obravnavanje dovolj.

Deželni zbor štajerski.

(19. seja 20. okt.) Dr. Hafner poroča v imenu posebnega odbora za vinstveno šolo pri Mariboru. Odbor predlaga naj se sklene: Kupljenje lastnije Pfrimerjeve, tako imenovane Pikardije, se potrdi; deželni zbor naj skuša od grofa Brandisa prikupiti graščinski gozd. Konečno se pa naj ta dva kupa skleneta še le, kader se bo vedelo da jih je mogoče v gotovo last dobiti. — Ko je bilo to poročilo že tiskano, prvi poročevalec, prišel je udu tega odbora dr. Prelogu telegram iz Admonta, ki naznanja, da je kloster pri volji Racerhof za 70.000 glđ. prodati. — Vname se potem debatu za in proti Pikardiji. Dr. Prelog govori proti Pikardiji, ker stoji na jako nezdravem kraju. Slaba voda je največ kriva. Lehko je rečeno, naj se od grofa Brandisa kupi gozd in vodostaje. Ali grof Brandis vodostaj ne bo dal za 20000 glđ. ker dobi samo za led na leto 1000 glđ. ne glede kaj za ribe in rake. Pa tudi če se vodostaje posuše je kót nezdrav, ker ga sapa ne prevlaka. — Pfeifer govori tudi zoper Pikardijo, Ravno tako Feyrer, kateri nasvetuje Racerhof. Naposled se je celo vprašanje pustilo in izročilo še enkrat odboru v pretres.

Rechbauer poroča v imenu ustavnega odseka zarad odprave konkordata. Herman obžaluje, da dež. zbor nima nič družega opraviti zdaj, ko državno poslopje na vseh krajih poka, kakor konkordat napadati. Cela zbornica, razen Hermana, je glasovala za ustavnega odbora predlog.

Dopisi.

Iz Kranja, 21. okt. [Izv. dop.] Tam kjer počiva Preširen že dvajset let, smo zanesli včeraj ob 1/2 5 popoldne našega slavnega pesnika, Simona Jenkota. Osoda, pri obeh skoraj enaka, je hotela, da v smrti vkupaj počivata.

II. R e k e.

Najvažnejše reke balkanskega poluotoka so te-le: Rečina (beseda, ki utegne pristovati za nemški „stromm“), Donava, ki teče mimo Belegrada, razmeji srbsko knježevino od avstrijsko-ogerske države, Rumunsko in Moldavijo od Bolgarije, ter se slednjič v treh ustjih v črno morje zliva. Dotoki na desnem bregu, ki v Donavo iz balkanskega poluotoka v njo pritekajo so: Sava, ki izvira na Gorenjskem, se zliva v njo pri Belemgradu. V Savo pa pritaka Una, ki izvira v Hrcgovini, razmeji nekaj časa turško-hrvaško od avstrijske-hrvaške krajine. Veči dotoki, ki se v. od Siseka tudi za parnike plovno Savo zlivajo so: Vrba ali Vrba, izvira v Bosni; Bosna izvira ne daleč od Serajeva; Drina izvira na skrajnem j. v. Bosne, razmeji nekaj časa turško od srbske knježevine; Morava (iz srbskih narodnih pesmi znana) obstoji iz dveh enako velikih dotokov, srbska in bolgarska Morava imenovanih, stekati se blizo Kruševca, ter se potem blizo Smederova v Donavo zliva in slednjič Išker, ki izvira na vitoški gori v turški Srbiji in teče skoz Bolgarijo v Donavo.

V adrijaško morje se zliva: Narenta, izvira v Hrcgovini; Morača izvira v Črnogori, teče skozi Skadersko jezero, ter se zliva pod imenom Bojana v morje. Malo nižje je Drinj, ki ima dva dotoka, beli in črni Drinj imenovana.

V jonsko morje se zliva Aspropotamos (stari Ahelons), Cefis (Kephisos), ki teče skoz kopajsko jezero v mortko ožino, koje čini otok Negroponte (Eubeja). Iz poluotoka Moreje se zliva Rufija (Alpheus) v jonsko morje in Eurotas teče pa proti j. skoz Sparto v zaliv „Kolokythia“ imenovan.

V Tesaliji na Pindu in otriskem pogorju izvira Salambrija, (Peneus) teče skoz dolino „Tempe“ (omejeno od v basnoslovju znanega Olimpa in Ose) v solunski zaliv, ki je del arhipelaga ali egejskega morja. V ta zaliv teče tudi Vardar, (Axius) ki izvira na Šardagu, in onkraj kalkidiškega poluotoka pa Strimon v zaliv „Kontessa“ imenovan, in slednjič je še prilično znamenita marička reka, (Marizza), ki se iz mnogih dotokov nabira in v aegejsko morje nasproti samotraškem (Samothraki) otoku zliva. (Dalje prih.)

Preširen je prišel dve leti pred smrtjo le-sem v Kranj, kot na svoje stalno mesto. S. Jenko le nekoliko mesecev prej; od kdaj je začel bolehati, tega ne vem, ko se je v Kranj preselil, gotovo ni bil več zdrav, neka ožotnost iz neznanih vzrokov se mu je brala na lici, bil je malo besedi in pesniški duh je v njem opešaval; meseca septembra je začel kri bljuvati in potem je od dne do dne slaběji prihajal. Pred desetimi dnevi se je vlegel in v kljub dobri postrežbi je tako oslabil, da k zadnjemu ni več prijateljev poznal, ki so ga prišli obiskovat. 18. t. m. ob dveh popoldne je po dolgem vojskovanju s smrtjo mirno zaspal. Sprevod njegov je bil, kakoršen se spodobi slovečemu pesniku, jako slovesen. Med tujimi gosti, prišedšimi k pogrebu od vseh strani, omenjam posebno pevce ljubljanske čitalnice, ki so prinesli seboj lavorikov venec, na katerem je visel trak v narodnih barvah z napisom „pevci pevca“ in ga na trugo položili. Tudi tukajšnje nježne roke so pripomogle in kinčale trugo s cveticami in zelenimi venči.

Ob določeni uri pridejo pevci ljubljanske in kranjske čitalnice s črno ovitima zastavama pred hišo mrtvega, kjer je že velika množina ljudstva čakala in ko so duhovni odmolili, zapojejo ljubljanski pevci pesem, kranjski pa vzdignejo trugo. Sprevod, ki mu ni bilo konca ne kraja, se giblje proti pokopališču, za križem je šla mladina, potem za združenima zastavama ljubljanski in tukajšnji pevci, za temi častita duhovščina, ki je zastoj umrlega sprevalja, in za trugo nepretregana vrsta prijateljev, znancev in tujih. Celo mesto je bilo na nogah. Pogreb je bil jako ginljiv; ko so pustili truplo v črno prst, so leteli venči, cvetlice, traki za njim in slovenski zastavi ste se nagnili nad tihim grobom. Združeni pevci so zapeli „Blagor mu“ in „Jamica“. Težko smo se ločili od kraja, kjer smo pokopali spet enega dragega Slovence. Predno pa iz pokopališča odidejo, se postavite zastavi križema nagnjeni na Preširnevem grobu, ki je bil z lahkim snegom pokrit, in ljubljanski pevci mu milo pesmico zapojejo. To je kratek popis žalostne svečanosti. Zgubili smo moža, po katerem se joče slovenska modrica in žaluje vse slovenski narod. K zadnjemu naj še omenim tukajšnje čitalnice, ki je po svojih udih vse stroške tega pogreba na se vzela, kajti S. Jenko je bil Aristides, qui non reliquit, unde efferretur. Bodi mu zemlja lahka!

Iz Ptuj. (Paberki učilniški.) Sprejela že je modrica v glatno svetišče črsto in iskreno mladenec, da ono dostojno časti; dijaki so se hapili marljivo zadovoljati resnim zahtevom dične pozvanja. Kako prijetno in na lehkem se to vrši povsod, kder se uk deli na naravnem in narodnem poti, vsaj bistra omladina rada v ugodnih in prijaznih razmerah javlja veselje, radost, gorečo ljubezen za učenje; vse druga poje nam zatiranim Slovcem, slovenski sinovi namenjeni srednjim ali višim učiliščem, morajo skoro sevsema sloba vzeti od mile materinščine, le naši narodnosti strupna tujka, lakomna mačeha si ošabno seda na učno stolico, odrinova sladke mamičine glasove. Zlosodna, krivična prikazen, tudi tvoje roditelje in goditelje doleti zaslužena kazen. — Ravnokar smo pozvedeli, ka ravnatelj ptujske realne gimnazije izprašuje nekega učenca, neizurjenega v nemščini, po tolmači, kar namreč učitelj praša in učenec po slovenskem odgovarja, priobčuje dvostrano nek obeh jezikov vaje součenec, toraj pomen pitanja a učenčev odgovor. Ta način izpraševanja je mogoč v državi, kder se od državnega zbora skončan in cesarjem podpisan zakon na laž stavi, kder vlada nalašč in tep-taje pravico ovira vršiti zakon. Ako bi učenec že bil toliko prevejan jezikoznanec, ka bi si vedel učno tvarino sam samostalno razvijati v svojem jeziku brez učnikove pomoči, še bi nek pomen imelo, sicer v tem primeru ne bi mu učitelja treba bilo; povse inači se stvar suče zarad razkladanja, katero je v tujem jeziku nepristopno. Še v samosilnih časovih so bili za začetnike večkrat postavljeni učitelje umejoči jezik svojih poslušalcev; pri nas pa se v ustavni državi tako predrzno, sramotno, vsaj bedasto v oči bije umnemu načinu v poučevanju. Je li oseba ne znajoča jezika svojih učencev nimajo nikake sramežljivosti, nikake nrvnosti? Ker vede svojo nezmožnost drznejse se itak brezvestno službe prijemati. Priseljenci v naročaj slovenske očevine še na dolgo in debelotepejo, mlatijo in nespodobno ponižujo našo narodnost in narod, to je skrajna besnost smrdljiva zloraba prijazne gostoljubnosti: tu menim modreje drugim gospodeka proroka Merkurijevoga. Komur ni po volji naš narod, naše duševno gibanje in vstajanje iz pogubnega mrtvila, poberi se domov, postavimo v lerchenfeldsko okolje in oudi klepeči z baburami prodajalkami, kolikor mu drago; oča Lang že realgimnazuje pri deželški dunajski cesti v tretjem razredu, — vsakega nepravinička mora srečati plačni den. — Čujemo, ka ravnatelj mariborskega učiteljišča, razume se po sebi: Nemeč, osvobaja svojevoljno učence učenja slovenskega jezika, tega možno vodimo v knjigo: „Normalien- Nachschlagebuch“ v. Mataushek, kder na strani 126. pod številom 182 tole čita: „Praviloma so v vseh kronovinah dolžni učenci učiti se, deželni jezik, kateri se v dotični kronovini gimnazije govori poleg maternega jezika.“ — Ne učenci, nego njihovi roditelji in varuhi morejo iz važnih razlogov prositi za osvobojenje svojih sinov ali varovancev od učenja onega jezika po ravnateljstvu pri deželnem namestništvu.“ O. E., št. 19. §. 20. — „Osvobojenje od tega deli c. k. namestništvo samo iz posebno znamenitih vzrokov.“ Popečiteljstvo za uk dne 9. sušca 1856, št. 5156. Ali je morebiti posebna naredba razglašena, povlaščujoča k temu pripravniškega ravnatelja? ta je osvobodil pre nekega učenca rodom Kranjca, a drugega Radgonsčana, ki je s součenci tudi slovenski občil. Toda ne glede na navedeno naredbo, drznem se pred umnim svetom popit staviti g. ravnatelju Kremerju, kako bode mogel učiteljski pripravnik dovršiti učiteljišče brez znanja slovensčine poučevati deco v slovenski vladikovini labodski, za katero je namenjeno mariborsko pripravnišče? Omenjeni ravnatelj Lang je tudi tako spravljal mnogaja leta v gimnaziji, 1860. leta je zatajil 21 slovenskih učencev, t. j. prišteval je Neslovcem, in sedaj za gotovo vest rahlo gladi za silno ljubezen, katero je gojil za slovenski jezik in jega učenje: za razredbo učencev po narodnosti, za pravico v tem merilo in izlazi za točno spolnjevanje navedene naredbe visokega popečiteljstva za uk. — Pripravnikom je na teden v drugem razredu odmerjeno 37 učnih ur, hočete li mladino zadušiti in v nekih hipovih vso modrost v njo vphati? Tako ravnaje in presiljenje

se bori zoper vzgajalna pravila, katerih oživljavec bi ravno moralo biti dotično ravnateljstvo. — Vrhunec napačnega postopanja pa dosega vjvanje knjige: „Geschichte der christlichen Kirche“ v. Pr. Dr. M. Robitsch v drugi pripravniški razred, to delo rabijo bogoslovci mariborski za vodilo učenja crkvene zgodovine, debela je 454 strani in draga, in ta se sili pripravniškim učencem! Žalibog ne smem zamolčati, ka ta knjiga ni več primerna učiliščem, veljala bi za dobo pred 1848. letom, tudi za Bachovega samosilstva, dnes pa se mora prava zgodovina opirati na zanesljive in pretresene izvornice, ter zgodbe resnično soditi kakor so, nikar po onem zastarelem načinu, kder se rado izpričuje, zagovarja, brani, vsaj često opravičuje skoro vse, kar se vrši v zgovajih plastih, kateri podložnike navajajo in nagovarjajo na ponižnost, ktere sami pogrešajo, pokornost in jakšo bodočnost, dokler sami mastno in udobno uživajo sedanjost. Ptičumi! znamo dobro glas vašega krokanja! Ta zgodovinska knjiga je glasna priča trdo gospodovavšemu samovoljstvu. — Prvlje se skoro ni druga zahtevalo od pripravnikov, negoli nemščina, a sedaj mahoma nesnosljivo breme, preskok je prenagel in presilen; želodec prenačet prinaša bolezen, duševna preobloženost pri negodni mladezni rodi brozgo a ne jasnosti in vedrine. Kar jih učite, delajte temeljito in primerno sedanji višini dotičnih znanosti, da ne vzgojite nesrečnih površnikov. — Sneg je včera, dne 18. vinotoka zapal na pedenj visoko; v spodnjih Halozah je celo malo obranega.

Rodoljubi ptujske čitalnice so tega mnenja, da se v več tisoč vtiskih natiska „popit“ slovenskih poslancev v graškem deželnem zboru stavljen visoki vladi dne 11. vinotoka zastran zedinjenja vseh Slovcencev v eno kronovino. Ptujska čitalnica je voljna vzeti najmanje 500 vtiskov. *)

Občina griška. [Izv. dop.] Vrli slovenski poslanci v Gradcu! Vi se slavno potegujete za obstanek in čast slovenskega naroda. Le pogumno naprej. Slovensko ljudstvo stoji za Vami. Pravica je na naši strani, kder je pravica, tam je tudi bog. Ne vdajmo se! Živeli naši poslanci! Občina griška dne 17. oktobra. — Janez Golavšek, obč. župan. Jože Potek o, ob. svetovalec.

Tolsti vrh, 20. okt. [Izv. dop.] Nezmerno nas je razveselilo, ko smo brali interpelacijo vrlih naših poslancev, da se oni tako krepko za nas v deželnem zboru potegujejo, in le ena želja navdušuje nas, da bi se skor pravične naše zahteve vresničile in nam prinesli omiko in blagostanje, ker le zedinjeni Slovenci se moremo na narodni podlagi izobraževati in dospeti na isto stopinjo, katero zavzemajo drugi narodi v Evropi.

Občina Tolsti vrh.

Jožef Iskrač, župan.

Politični razgled.

Znano je, da bode naš cesar potoval k turškemu sultanu in iz Carigrada obiše sueški kanal. „Pol.“ graja avstrijske ministre, ki so cesarju to potovanje k Turkom svetovali in pravi: „Jugoslovanje (kristijanje pod turškim gospodstvom) bodo v tem videli prijateljstvo avstrijskega cesarja s svojim zatiralcem; bodo mislili, da se s tem pritrdi, ka je prav, da turška vlada njih bitje pod jarem devlje in za svojo korist rabi, njih vero in narodnost škoduje. . . . Avstrija bi si lahko kaj jugoslovanskih oblastij pridobila; bolje bi torej bilo prijateljstva južnih Slovanov iskati, nego prijateljstva Turkov. Dobra avstrijska politika bi imela taka biti, da bi Jugoslovanje Avstrijo imeli za varha in prijatelja.“

V Dalmacijo se pošilja vedno več vojakov. Po najnovjih poročilih vojak upornikom nasproti niso družega nič opravili, kakor da so Cerkvice dobili v roke in trdnjavo Dragalj, kateri so uporniki protili, oteli in z živežem preskrbeli.

Dalmatinski zbor ni še razpuščen, kakor smo zadnjič poročali po dunajskem listu, temuč lahonska večina je le nasvetovala, da se za neodločen čas zapre, in potem zbornico zapustila. Narodna manjšina je namreč predložila nič menj kakor 210 peticij za vresničenje §. 19 dr. osn. postav.

Česki „Nar. Listy“ odsvetujejo vsak zbor poslancev in zaupnih mož cislajtanskih strank in pravijo, da mora krona sama v akcijo stopiti.

Slovaški narodnjak dr. Hurban, je v tiskovni pravdi v Pešti obsojen na 6 mesecev sedéza in 200 gl. globe.

Poljski klub galiških poslancev je sklenil lansko resolucijo zopet staviti. Ob enem se posvetuje o adresi na cesarja, ki jo je sestavil grof Vodzicki. Pred volitvijo (22. t. m.) so bili plakati Ziemialkovske stranke z zidov potrgani in voditelju judov okna pobite.

V tirolskem deželnem zboru je obveljal nasvet Greuterjev, ki dež. volilni red tako spreminjuje, da ima vsak občan (ki sicer ni izključen od volilne pravice) tudi pravico voliti za deželni zbor brez ozira na plačevanje davkov.

Na španjskem so kortesi zopet začeli zborovati. Prim je rekel, ka je želeti, da se kmalu voli kralj. Vojaki baje hočejo Prima voliti. — Republikanski upor nikakor ni še zadušen.

Razne stvari.

* (Domoljub.) V Pragi je bil 13. t. m. veličasten pogreb, ktere ga so se vsa društva predmestja Smihova in nad 15.000 ljudi vseh stanov vdeležila. Kdo pa je bil oni, ki so ga s toliko častjo k večnemu počitku nesli? Bil je čisto priprost mestjan iz Košira blizo Smihova, z imenom „Blažek.“ Časniki so nekoliko dni prej bili polni pripovedi, kako se je pri zadnji volitvi 29. sept. v Smihovu neki volilec, bolan in že s sv. zakramenti na pot v večnost spreviden na vozu na volišče zapeljati dal, da bi tako svojo

*) Vprašanje slov. poslancev se bode še enkrat in sicer kolikor mogoče razumno za prosto ljudstvo poslovenilo na naročbo pol. drustva v Mariboru in razposlalo v 6000 istih med narod. Vred.

dolžnost kot državljan in zvest Čeh izpolnil. In ta volilec je bil gorimeno- van Blažek. Slava njegovemu spominu! Slovenci! kedar pridejo volitve, posnemajmo rodoljubje českega sobrata! Ne dajmo se preplašiti, ne pregovoriti tujim vrinjencem, ki ne poznajo za rane slovenskega naroda drugega leka, kot zasmeh in despotizem.

Telegram „Slov. Narodu.“

V Ljubljani, 22. okt.

Deželni zbor kranjski je bil danes popoldne ob treh, tako da ni nihče pričakoval, od c. kr. deželnega predsednika Konrada na cesarjevo povelje za letos zaprt in se sesija mora končati. Mislimo, da zaradi tega, da se ni moglo posvetovanje glede državopravne resolucije začeti. Dolično poročilo odborovo je bilo že razdeljeno. — Živela Slovenija!!

Slovenci!

Vsi slovenski časniki naznanjajo v črnem obroču žalostno novico o Janežičevy smrti. „Slovenski Narod“ v Mariboru je že prinesel tužne glasove treh slavatih rodoljubov. Prvi se je oglašil visokoučeni naš Dav. Trstenjak. Prav živo in milo popisuje velike zasluge rajnega Janežiča o slovenskem narodu in predlaga, naj bi Slovenci rajnemu postavili spodoben spominek. Trstenjakove misli so te-le: „Naj bi pri vstopu k družbi sv. Mohora prihodnje leto udje razen letnine dodali vsaki po 10 kr., po tej poti bi se nabralo okoli 1300 gld. Za 300 gld. bi se Janežiču omislil spodoben spominek. Letni odstotki od 1000 gld. pa bi se dajali za darilo pisatelju, kateri bi družbi izročil najboljšo delo za natis, in to bi bila vse žive dni: „Janežičeva ustanovitev“. Res blaga, zlata vredna misel! — Tudi odbor družbe sv. Mohora se je, hitro potem, ko je njen tajnik Janežič svoje oči zatisnil, te misli poprijel: Janežič mora dobiti spodoben spominek. — Komaj so se vsi odborniki po dokončanih šolskih počitnicah v Celovec vrnili, napravila se je 9. oktobra seja, pri kateri so bili pričujoči vsi odborniki in so se posvetovali, kako naj se postavi Janežiču spodoben spominek? — Sklenilo se je enoglasno to-le: 1. Naj se Slovenci naprosijo, naj „Besednika“, kateri je zdaj udovi in sirotama edina podpora, prav izdatno podpirajo. 2. Naj se Slovenci vabijo, da pošiljajo denarja za „Janežičev spominek“. Od tega denarja se obrne 300 gld. za spodoben spominek na grobu, kar se pa več nabere, naj se vloži v hranilnico na obresti. Eno polovico teh odstotkov dobiva Janežičeva hči Olga do svoje smrti, eno pa njegov sin Evgen do svojega 30. leta. Odbor, ki nabrani dnar oskrbljuje, vzdiga vsako leto obresti iz hranilnice in jih izroča Janežičevy vdovi, dokler udova ostane in otroka ne postaneta polnoletna. Udova mora te obresti obračati za spodobno odgojitev imenovanih dveh otrok. Ko pa udova umrje ali se omoži, dobi njene te dolžnosti in pravice otrok postavni varh ali jerob. Kader Olga umrje ali pa Evgen 30 let star postane ali pa tudi prej umrje, napravi se iz tako oprostene polovice ali polovic shranjene istine ali glavnice tako imenovana „Janežičeva ustanovitev“, do ktere ima pravico najpred Janežičeva rodovina in zlahta, potem iz gornje in spodnje rožne doline, in slednjič sploh na Koroškem rojeni slovenski učenci. Pravica, to ustanovitev ali štipendijo deliti, pripada odboru družbe sv. Mohora. 3. Nabira za „Janežičev spominek“ naj se raztegne na pet let in naj se voli poseben odbor treh gospodov, ki darila v ta namen dana sprejema in oskrbljuje. 4. Na to nabiro daje družba sv. Mohora celih pet let vsako leto polovico čistega dobička, ki jej po plačanih stroških iz vsakoletnega računa ostaje. Tako je sklenil družbin odbor in je — tako mislimo — gotovo ravnal po volji celega naroda slovenskega. Zasluge Janežičeve so nepopisljive za ves narod, — ves narod naj mu tudi stavi spodoben spominek. Janežič je brez vsega dobička delal za ves narod in ni si nabiral zakladov, ki bi jih zapustil svojim otročičem. Od leta 1852 do leta 1868 je brez vse plače čisto zastoj spolnoval težavne dolžnosti tajnika družbe sv. Mohora. Časniki, ki jih je tako marljivo in skrbno na svitlo dajal, niso si dobili nikoli toliko naročnikov, da bi si bil rajni kaj na stran djeti za svojo družino. Bolehal in bolehal je leta in leta in tako veliko denarja potrosil na zdravnike in zdravila. Mladim pisateljem, ki so mu pošiljali rokopisov, je plačeval njih izdelke čez mero dobro, da bi jim veselja narojal in jih vnel za daljše delovanje na polji narodnem. Naročnine, ktere so povereniki nabirali po raznih mestih, ni dobival cele, temuč moral je pogostoma zgube trpeti, ktere so znašale sto in sto goldinarjev. Zdaj se lahko vrjame, da si Janežič ni nabiral zlata in srebra, si ni nabral dolžnih listov z visokimi kuponji. Zdaj se lahko verjame, da so ga na smertni postelji zdihljeji posilili in solze polile, ko je pomislil, kaj bo ž njegovo družino. Naravnost povemo, da smo mu britke ure posiljševali in sladili s tim da smo mu rekli: Slovenski narod tvoje družine pozabil in zapustil ne bo.

Slovenci!

Na smrtni postelji in že umirajoč se je Janežič Vas prijazno spominjal in Vam priporočal svoja dva otroka, med kterima šteje Olga 14, Evgen pa 8 let. S tim upanjem je Janežič umrl, da se bodo Slovenci usmili njegovih otrok. Slovenci! ali se je rajni mar motil? Ali ne bote poiskali po vseh kotih in predalih in radi položili za Janežičev spominek poslednjega krajcarja, ki bo služil na čast celemu narodu in s prva podpiral Janežičeve, za njimi pa druge slovenske otroke? Slavni bratje naši Čehi so Zdenki Havličkovi nabrali favtence za doto in jo poslavlili z imenom: „Hči českega naroda“. Nas Slovence ne sicer toliko kakor Čehov; pa vendar nas je 1½ milijon, in ako vsaka glava le po krajcarju daje, dobimo že lep dar za uboga otročiča in za njima za druge slovenske učence.

Za odbornike, ki bojo nabirali in oskrbljevali podarjeni dnar, so se izvolili ti-le gospodje: Dürnwirth Karl, špiritual v Celovškem seminšču, B. C. Rossbacher, trgovec in Einšpieler Lambert, skofji tajnik v Celovcu. Dnar naj se pošilja pod napisom: Dürnwirth Karl, špiritual v Celovcu. Vse, kar se pošlje v ta namen, bo razglaševal Janežičin časnik „Besednik“ in prevzel se bo vsak darček z hvaležnim sreem. Po petih letih se pa položi celi račun od te nabire za Janežičev spominek.

Lepo prosimo, da vsi slovenski časniki to nabiro okličejo!

V Celovcu, 11. oktobra 1869.

Odbor družbe sv. Mohora.

Popravek. V uvodnem članku zadnjega lista naj se popravi v zadnji vrsti prvi polovine spodaj beseda „nebitja“ v „žitja.“

En fant,

okolo 14 let star, ki je slovensčine in nemščine popolnoma zmožen in dovršil vzaj 1 leto niže realke, sprejme se v uk v **specerijsk** prodajalnici M. Berdajsa na graščinskem trgu v Mariboru.

OZNANILO.

Platnina, blago za obleko, suknina, jopiči, plašči

se bodo kratko časa v prodajalnici: **gosposke ulice št. 113**

v izvenredni prodaji

oddajali in se bo vse blago, na drobno in debelo, mnogo ceneje, kakor se v fabrikah dobiva, prodajalo.

Cena.

Platnina

1 trobela 30 vatlov polplatnine	5 gld in več.
1 „ 30 „ creas-a	7 „ „ „
1 „ 38 „ trdega platna	11 „ „ „
1 „ 50 „ holandskega	18 „ „ „
6 platnenih robecev	90 kr.
Chiffon, Toilleforte, Naturel vatel po	15 „

Perila

mного na izbor, zlasti za dame, prav po ceni.

Mizni prtji in prtjiči.

Blaga za obleke

največi izbor po 10, 12, 14, 18 kr. do najbolje baže.

Suknina za suknje, hlače, kožuhe, double, velour po čudovito nizki ceni.

Jopiči in plašči po razni ceni, velika zaloga.

Več 1000 vatlov zavrnikov (kosov platna)

po 5, 6, 8 in 10 vatlov vkup se prodaja po čudovito nizki ceni. Pismena naročila za gotov denar ali proti poštnemu povzetju bomo kar najbolje izvršili.

Na to izvenredno prodajo P. T. občinstvo posebno pozorno činimo pristavljaje, da smo porok za vsako blago, ki se pri nas kupi.

Prodajalnica dunajskega blaga
Schneider & Betelheim.

Prodaja se samo in edino le

v gosposkih ulicah št. 113, nasproti Pichsovi kavarni v Mariboru.

FR. RAPUS,

trgovec v Celji

priporoča iz zvoje dobro založene specarijske štacune, prav po nizki ceni in pri pošteni postrežbi, posebno:

Kuba, Cejlon, Lagnayra, Rio kate; rafin. in melis caker; boljši Genuezer in Seccer olivenolje; Petroleum; nove sladke pugl mandelne; nove sultan rosine; Smirner civebe; nove fige in rožiče; laške lešnike, švicarski sir; apolo sveče; pravi Jamajkarum; punč; Ruster, Menešer, Pikolit vino; vinski cvet; itd.

Založuje z premogom (Steinkohle) in apnom.

Preskrbuje zavarovanje zoper ogenj pri prvi ogrski zavarovalni družbi.

Tudi vzame fanta 14—15 let starega, ki slovensko in nemško zna, koj za učenca.